

De Vijf

op avontuur

Titel oorspronkelijke uitgave:
The Famous Five. Five Fall into Adventure
Eerste originele uitgave: 1950 / herziene editie: 2017

© 2017 Hodder Children's Books
Part of Hodder & Stoughton, United Kingdom
© Tekst en illustraties: Hodder & Stoughton Limited.
Omslagillustratie: Laura Ellen Anderson

The Famous Five®, Enid Blyton® and Enid Blyton's signature® are registered trademarks of Hodder & Stoughton Limited. No trademark or copyrighted material may be reproduced without the express written permission of the trademark and copyright owner. The moral right of the author has been asserted.

Deze uitgave:
De Vijf op avontuur
Opnieuw vertaald door: Senna Beaufort

© 2022 Standaard Uitgeverij nv
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen
www.standaarduitgeverij.be

ISBN 978 90 02 27562 3
D/2022/0034/28
NUR 283

Vormgeving Nederlandse uitgave: Sandra Kok

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd – op enige manier – zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Enid Blyton®

De Vijf

op avontuur

STANDAARD UITGEVERIJ

INHOUD

1. TERUG IN KIRPIN COTTAGE.....	11
2. EEN ONTMOETING OP HET STRAND.....	19
3. EEN GEZICHT BIJ HET RAAM.....	27
4. DE VOLGENDE DAG.....	35
5. SAM.....	43
6. MIDDEN IN DE NACHT.....	51
7. POLITIEAGENTEN IN HUIS.....	59
8. WAAR IS GEORGE?.....	67
9. EEN BIZARRE BOODSCHAP – EN EEN PLAN.....	75
10. EEN DIJK VAN EEN AVOND.....	83
11. DICK DOET EEN VANGST.....	90
12. SAM BEGINT TE VERTELLEN.....	98
13. OP ZOEK NAAR GEORGE.....	106
14. SIMMY'S CARAVAN.....	113
15. ANNE HOUDT NIET VAN AVONTUREN.....	121
16. BEZOEKER IN DE NACHT.....	129
17. OP PAD MET DE BOOT VAN GEORGE.....	137
18. ER STAAT IETS TE GEBEUREN.....	145
19. SAM VERBAAST IEDEREEN.....	154
20. HET AVONTUUR WORDT STEEDS SPANNENDER....	162
21. EEN PAAR VERRASSINGEN.....	170
22. SLIMME SAM.....	178
23. MARKHOFF GAAT OP JACHT.....	186
24. EEN ENORME VERRASSING.....	194
25. ALLES OKÉ.....	203

HOOFDSTUK 1

Terug in Kirrin Cottage

Georgina stond op het station om haar neven en nicht op te halen. Timmy, haar hond, was bij haar en kwispelde als een gek met zijn lange staart. Hij had feilloos in de gaten dat ze op Julian, Dick en Anne stonden te wachten, en hij was blij. Het was veel leuker als de vijf allemaal bij elkaar waren.

‘Daar komt de trein aan, Timmy!’ zei George. Niemand noemde haar Georgina, want dan reageerde ze simpelweg niet. Ze zag eruit als een jongen, met haar korte, krullende haar en haar stoere kleding. Haar gezicht was bedekt met sproeten, en haar benen en armen zagen er zongebruind uit.

In de verte klonk het gerommel van een trein, en toen die dichterbij kwam, volgde een kort waarschuwingsgetoeter. Timmy jankte en kwispelde nog harder. Hij hield niet van treinen, maar naar deze keek hij uit.

De trein kwam steeds dichterbij en vertraagde toen hij het station van Kirrin Baai binnenreed. Lang voordat hij het kleine perron bereikt had, kwamen er drie hoofden en drie wild zwaaiende handen uit een van de raampjes tevoorschijn. George zwaaide terug, haar gezicht één grote glimlach.

De deuren pufden open zodra de trein tot stilstand kwam.

Een grote jongen en een meisje stapten uit, gevolgd door nog een jongen, ietsje kleiner dan de eerste, met in elke hand een tas. Zodra hij een derde tas naar buiten gesleept had, vlogen George en Timmy op hen af.

‘Julian! Dick! Anne! Jullie trein was te laat; we dachten dat jullie nooit zouden komen!’

‘Hé, George! Hier zijn we dan eindelijk. Af, Timmy, eet me niet op.’

‘Hoi, George! O, Timmy, jij schat! Je bent nog net zo lekkerig als altijd!’

‘Woef,’ zei Timmy opgewekt, terwijl hij als een gek in het rond sprong en iedereen in de weg liep.

‘Hebben jullie geen koffers mee?’ vroeg George. ‘Alleen die drie tassen?’

‘Nou, we kunnen dit keer niet zo lang blijven helaas,’ zei Dick. ‘Maar veertien dagen! Ach ja, het is beter dan niks.’

‘Had je maar niet zes weken naar Frankrijk moeten gaan,’ zei George half jaloers. ‘Ik neem aan dat je nu helemaal Frans bent geworden.’

Dick lachte, zwaaide met zijn handen in de lucht en stak van wal in het Frans. George kon er geen touw aan vastknopen; Frans was niet een van haar sterkste vakken.

‘O, hou toch je mond,’ zei ze, terwijl ze hem een vriendelijke duw gaf. ‘Je bent nog steeds dezelfde idioot. Ik ben zo blij dat jullie gekomen zijn. Het was eenzaam en saai in Kirrin Baai zonder jullie.’

Er liep een conducteur voorbij. Dick draaide zich naar hem om, wuifde weer met zijn handen en sprak de verbaasde man in vloeiend Frans aan. Maar de conducteur herkende Dick.

‘Het is goed met je,’ zei hij vriendelijk. ‘Beetje koeterwaals tegen me gaan zitten kwebbelen ...’

‘Hou eens op, Dick,’ zei Anne. ‘Het is niet grappig als je er zo lang mee doorgaat.’

‘Ach, laat hem toch,’ zei George, en ze haakte haar armen in die van Anne en Dick. ‘Het is goed dat jullie er zijn. Mijn moeder kijkt ernaar uit om jullie allemaal te zien.’

‘Ik durf te wedden dat oom Quentin dat niet doet,’ zei Julian, terwijl ze over het kleine perron liepen, met Timmy om hen heen huppelend.

‘Mijn vader is in een goed humeur,’ zei George. ‘Jullie weten dat hij met mijn moeder naar Amerika is geweest, lezingen heeft gegeven en ook andere wetenschappers heeft horen spreken. Mam zegt dat iedereen hem daar geweldig vond, en daar heeft hij van genoten.’

Georges vader was een briljante wetenschapper, bekend over de hele wereld. Maar thuis was hij nogal een moeilijke man: ongeduldig, opvliegend en vergeetachtig. De kinderen waren dol op hem en respecteerden hem, maar bewaarden een zekere afstand. Ze slaakten altijd een zucht van opluchting als hij een paar dagen weg was, want dan konden ze zoveel lawaai maken als ze wilden, de trap op- en afrennen,

domme grappen uithalen en eigenlijk gewoon zo gek doen als ze wilden.

‘Is oom Quentin de hele tijd thuis als we bij je logeren?’ vroeg Anne. Ze was stiekem een beetje bang voor haar opvliegende oom.

‘Nee,’ zei George. ‘Mam en pap gaan een rondreis maken door Spanje, dus we staan er alleen voor.’

‘Magisch!’ riep Dick. ‘Dan kunnen we dus de hele dag in onze zwembroek rondlopen als we dat willen.’

‘En Timmy kan tijdens het eten binnenkomen en rustig bij ons zitten zonder dat hij weggestuurd wordt zodra hij beweegt,’ zei George. ‘Hij is deze week bij elke maaltijd weggestuurd, alleen maar omdat hij naar de vliegen hapte die bij hem in de buurt kwamen. Pap wordt helemaal gek als Timmy dat doet.’

‘Arme Timmy!’ riep Anne, en ze aaide de hond over zijn ruwharige rug. ‘Als we alleen zijn, kun je elke vlieg pakken die je maar wil, Timmy.’

‘Woef,’ zei Timmy dankbaar.

‘Er zal deze vakantie geen tijd zijn voor avonturen,’ zei Dick beteuterd, terwijl ze over het paadje naar Kirrin Cottage liepen. Rode klaprozen dansten langs de weg en in de verte straalde de zee als korenbloemen zo blauw. ‘Twee weken maar, en dan moeten we alweer naar school! Nou, laten we hopen dat het mooi weer blijft. Ik wil zes keer per dag zwemmen!’

Algauw zaten ze allemaal rond de eettafel in Kirrin Cottage, en tante Fanny deelde borden vol met haar lekkerste scones en cakes uit. Ze was blij om haar neefjes en nichtje weer te zien.

‘Nu zal George ook eindelijk weer gelukkig zijn,’ zei ze glimlachend naar het hongerige viertal. ‘Ze heeft hier de afgelopen twee weken rondgelopen als een beer met koppijn. Nog een scone, Dick? Neem er twee, nu je toch bezig bent.’

‘Goed idee,’ zei Dick en hij pakte er twee. ‘Niemand maakt scones en cakejes zoals jij, tante Fanny. Waar is oom Quentin?’

‘In zijn studeerkamer,’ zei zijn tante. ‘Hij weet dat we thee aan het drinken zijn – hij heeft me horen roepen – maar ik denk dat hij ergens in verdiept is. Ik zal hem zo halen. Ik ben ervan overtuigd dat hij de hele dag niets zou eten als ik hem niet af en toe naar de eetkamer sleepte!’

‘Daar komt hij,’ zei Julian, terwijl hij de bekende ongeduldige voetstappen door de gang naar de eetkamer hoorde komen. De deur zwaaide open en daar stond oom Quentin met een krant in zijn hand te fronsen. Hij leek de kinderen helemaal niet te zien.

‘Kijk nou, Fanny!’ riep hij. ‘Kijk dan wat er in deze krant staat: precies datgene wat ik verboden had, waarvan ik gezegd had dat het er NIET in mocht! De sukkel! De idioten! De ...’